

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/17/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8524010055
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8524010055.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Mariána Sninského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.02.2026, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zákona a pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/11/2024 zo dňa 28.04.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného A. B. za vinného pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zákona a pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 02.10.2023 v presne nezistenom čase po 10:30 hod., prišiel k bytu číslo XX nachádzajúcemu sa na poschodí X, vo vchode X v bytovom dome súpisné číslo XXXX, na ulici C. XXX v D. E., v ktorom býva jeho bývalá družka, poškodená F. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXX/XX, E., okres D. E., zazvonil pri vchodových dverách bytu, na čo poškodená dvere otvorila a po tom, čo videla, že tam stojí obžalovaný, chcela tieto zavrieť, pričom obžalovaný do dverí vložil nohu, použitím sily rukou dvere vytlačil, a tak sa dostal bez jej súhlasu do bytu, poškodenú takto zatlačil do chodby bytu, kde napriek opakovaným výzvam poškodenej, aby z bytu odišiel, daný byt neopustil, zotrval v ňom, pričom poškodenú v byte počas toho fyzicky napadol tým spôsobom, že ju sácal, chytil a držal za krk, búchal s ňou o stenu a dal jej asi dve facky pravou rukou na ľavú stranu tváre, následne sa jej vyhrážal slovné, že ju zabije a že raz k tomu dôjde, čím týmto konaním vzbudil u poškodenej dôvodnú obavu o jej život a zdravie.

Za to mu súd uložil podľa § 194 ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zákona s prihliadnutím podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona za nezistenia poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zákona a zistenia priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zákona, nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody na 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku podal obžalovaný odvolanie, ktoré do rozhodnutia krajského súdu bližšie písomne neodôvodnil. Krajský súd sa však v rámci oponentnej argumentácie obžalovaného voči výroku o vine ako aj druhu a výmere trestu v napadnutom rozsudku opieral o obsah záverečnej reči obžalovaného prednesenú prostredníctvom

v tom čase jeho obhajcom H. I. J., s ktorým v rámci prebiehajúceho odvolacieho konania ukončil spoluprácu a preto obžalovaného na verejnom zasadnutí osobne zastupovala H. K. L. ako náhradný obhajca, ktorá si v celosti túto argumentáciu osvojila a rovnako trvala na dôvodoch (prednesených v záverečnej reči), pre ktoré nie je možné v posudzovanom prípade uznať obžalovaného vinným zo žalovanej trestnej činnosti a navrhla rovnako obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

V rámci záverečnej reči na hlavnom pojednávaní dňa 28.04.2025, teda pôvodný obhajca v prospech obžalovaného predniesol, že v predmetnej trestnej veci už od prvotných procesných úkonov došlo k nedostatočnému zabezpečeniu jednotlivých dôkazov svedčiacich či už v prospech alebo neprospech páchatel'a a teda k porušeniu, resp. nenaplneniu jednej zo základných zásad trestného konania, ustanovenej v § 2 ods. 10 Tr. poriadku. Víta aktivitu súdu v súvislosti s vykonaným dokazovaním, avšak je zrejme, že niektoré neodkladné úkony, ktoré mali byť jednoznačne zo strany OČTK vykonané, a teda po spáchaní skutkov kladených obžalovanému, súd ich objektívne vykonať nemôže. No predmetná obžaloba obsahuje len nekriticky prevzaté tvrdenia poškodenej, pričom ďalšie nadväzujúce úvahy prokuratúry nie sú ničím podložené v rámci dokazovania. V predmetnej trestnej veci je v ďalšom nepochybne zrejme, že medzi obžalovaným a poškodenou sú dlhoročné konflikty, ktoré spočívajú v ich partnerskom vzťahu, resp. súvisia s ich mal. dieťaťom, čo v konečnom dôsledku potvrdila aj samotná poškodená v rámci svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní zo dňa 20.01.2025. K skutku kladenému za vinu obžalovanému, a teda porušovaniu domovej slobody, uviedol to, že nejestvuje jeden jediný dôkaz, ktorý by bol vykonaný či už v rámci prípravného konania, alebo následne pred samotným súdom, ktorý by dokazoval tú skutočnosť, že obžalovaný sa mal nachádzať v inkriminovaný deň v predmetnom byte. Je pravdou, že v prípravnom konaní bola vykonaná prehliadka tohto bytu, avšak tá znázorňuje len poškodenia na vstupných dverách do toho bytu, pričom logicky nie je zrejme, kedy tieto poškodenia mali vzniknúť. Zo samotných vyjadrení na predmetnom hlavnom pojednávaní poškodenej taktiež vyplýva, že obžalovaný sa mal u nej zdržať do hodiny, pričom vchodové dvere, resp. vstupné dvere do bytu počas ich konfliktu mali byť po celý čas otvorené a konanie páchatel'a popisala, že ju mal držať za krk, búchať o stenu, dať jej asi dve facky pravou rukou na ľavú stranu tváre, pričom sa ho ona snažila vytlačiť z bytu, opakovane ho vyzývala, aby vypadol, kričala. Mal za to, že je priam nemožné, aby počas incidentu ako ho samotná poškodená opisala v súvislosti s tým, že na poschodí predmetného bytového domu sa nachádzajú ďalšie 4 byty, nikto zo susedov o predmetnom incidente nemal vedomosť. Celý údajný incident je preto nútený hodnotiť ako subjektívny výsledok prežívania určitých udalostí zo strany poškodenej, pričom k objektívnej skutočnosti ani len nie je možné dospieť, vzhľadom na nedostatok vykonaných dôkazov, čo v konečnom dôsledku v žiadnom prípade nemôže byť na príťaž obžalovanému. V zmysle jednotlivej judikatúry slovenských súdov, ale už aj ustálenej judikatúry ÚS SR a ESLP, obžalovaný nemôže byť odsúdený na základe jediného dôkazu svedčiaceho v jeho neprospech, ktorý je v tomto prípade výsluch poškodenej, keďže ten je motivovaný ich dlhodobými konfliktami, ktoré sú jednoznačne zdokumentované vo výpise RT obžalovaného, registri priestupkov obžalovaného, ale v neposlednom rade vo výpise RT poškodenej. V predmetnej trestnej veci však nemožno hovoriť ani o reťazci nepriamych dôkazov, keďže ako uvádzame vyššie, neodkladné úkony zo strany OČTK neboli vykonané. Má za to, že jednoznačne jestvujú dôvodné pochybnosti o spáchaní oboch skutkov kladených za vinu obžalovanému, pričom poukazujúc na judikát trestnoprávneho kolégia KS v Žiline, prijatý 08.12.2009, Jtk1109, na preukázanie viny obžalovaného súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nie len spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávacom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov. Priamy dôkaz vo forme svedeckej výpovede poškodenej bol oslabovaný druhým a jediným priamym dôkazom, ktorým bola práve výpoveď obžalovaného, popierajúca jeho vinu. Postoj obžalovaného a poškodenej má charakter tvrdenia proti tvrdeniu v úplnej protichodnej podobe. S poukazom na uvedené pre samotnú prítomnosť obžalovaného v daný čas pri byte poškodenej nemožno z toho vyvodiť záver, že tento čin, ktorý sa mal údajne stať, spáchal obžalovaný. V súvislosti s vyššie spomínaným znaleckým posudkom dáva do pozornosti súdu samotnú, resp. hodnotenie vierohodnosti svedka-poškodenej F. B.. V súvislosti s dôkaznou núdzou, ako to obhajoba vníma v tomto prípade, poukazuje na zásadu in dubio pro reo, v pochybnostiach v prospech obžalovaného, použitie ktorej jednoznačne prichádza do úvahy i vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dôkaznej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť

k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Má za to, že v žiadnom prípade nemôže dôjsť k odsúdeniu obžalovaného, poukazujúc len a len na tvrdenia poškodenej za prítomnosti jednoznačnej absencie ďalších dôkazov svedčiacich o vine páchatela. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, poukazujúc na tú skutočnosť, že v rámci výsluchu obžalovaného bolo z jeho strany uvedené, že sa v predmetnom byte ani len nenachádzal, má za logické, že následný skutok nebezpečného vyhrážania, tak ako ho popísala poškodená, sa nestal. Na základe vyššie uvedených skutočností obhajoba má za to, že obžalovaný má byť spod obžaloby oslobodený s poukazom na to, že podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Napokon v rámci samostatného prednesu uviedol priamo do zápisnice, že sa cíti ako nevinný, čo sa mu kladie za vinu, lebo v ten deň sa nič také nestalo, čo sa uvádza v obžalobe. Keby niečo také spravil, tak sa prizná, si to uzná, je to poľahčujúca okolnosť, ale teraz je naozaj nevinný, nemá sa k čomu priznať, lebo sa nič nestalo.

Na základe riadne a včas podaného odvolania krajský súd v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, proti ktorému obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného dôvodné nie je.

Krajský súd zistil, že okresný súd vykonal dokazovanie náležitým spôsobom. Vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine, ale aj druhu a výmery trestu. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil a preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný – krajský súd nemá dôvod opätovne detailne bližšie rekapitulovať (opakovať), dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a druhu a výmery trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu trestu a jeho výmery.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich, v rámci toho príkladmo aj uvádzať nepravdu (nesmie však nikoho krivo obviňovať), ak to má osvedčiť jeho obhajobnú argumentáciu, keďže dôkazné bremeno znáša štát prostredníctvom žalobcu, ktorým je prokurátor.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že obsah odvolacích námietok obžalovaného prezentovaných v rámci obrany na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že podstatná časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, aj v rámci záverečných rečí, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného A. B..

V reakcii na obhajobnú argumentáciu obžalovaného je opätovne potrebné pripomenúť, že na všeobecné tvrdenie obžalovaného, že on nič neurobil a poškodená klame, odvolací súd poukazuje na to, a v podstate ani obžalovaný nepopieral, že medzi ním a poškodenou F. B. nesporne došlo k hádke (poškodená mala byť „ožratá“, s malou doma, preto na ňu volal sociálku), keď bol obžalovaný v čase rozhodnom doobeda dňa 02.10.2023 pred bytom č. XX nachádzajúcim sa na poschodí X, vo vchode X v bytovom dome súpisné číslo 1886, na ulici C. XXX v D. E., v ktorom v tom čase bývala jeho bývalá družka, poškodená F. B. aj s ich maloletou dcérou, aj keď je pravdou, že jeho následná interpretácia toho, čo sa malo medzi ním a poškodenou udiať a v akom mala byť stave (v súvislosti s alkoholom), sa následne zásadne rozlišuje s výpoveďou poškodenej F. B., jej matky G. D., ale v neposlednom rade príkladom aj zo správou ÚPSVaR Stará Ľubovňa (č.l. 106 - 107 spisu).

V tejto súvislosti potom tvrdenia obžalovaného v rámci logickej argumentácie okresného súdu v napadnutom rozsudku na str. 5-7 opierajúcej sa o produkované dôkazy a skutočnosti z nich plynúce vo vzájomnej súvislosti navzájom sa dopĺňajúce, zásadne spochybňujú ich dôkaznú hodnotu, keďže obžalovaný v konfrontácii so svojimi výpoveďami jednotlivo v prípravnom konaní a výpoveďou na hlavnom pojednávaní, no najmä v konfrontácii s výpoveďou svedka A. G. nevedel v logických súvislostiach vysvetliť zásadné rozpory obsiahnuté vo všetkých jeho vyjadreniach a tvrdeniach svedka G. k prejednávanej veci k jednotlivým skutkovým okolnostiam tak, ako sa preniesli do skutkovej vety napadnutého rozsudku, ktoré sú mu kladené za vinu.

Záver o riadnom ustálení skutku v napadnutom rozsudku, ak to správne hodnotí aj okresný súd, vyplynul zhodne z výpovedí svedkyne poškodenej F. B. a svedkyne G. D., ktorá bola poškodenou bezprostredne po skutku kontaktovaná prostredníctvom video hovoru (tzv. face time), a ktorá zhodne ako poškodená opisujúc násilné správanie sa obžalovaného voči nej a to v čase, keď mala maloletú na rukách (aj vizuálne potvrdzujúc na jej tvári znaky po násilí) jej vyjadrenia k veci v rozumných a logických súvislostiach overuje. Tieto výpovede v podstate zhodne osvedčujú priebeh, ako malo dôjsť k skutku, potom čo bez súhlasu poškodenej mal vstúpiť do bytu a k vyhrážkam, a vulgárnym nadávkam zo strany obžalovaného, ktoré vzhľadom na okolnosti, správanie sa obžalovaného aj v minulosti vo vzťahu k osobe poškodenej, boli spôsobilé vzbudiť u poškodenej dôvodnú obavu, že obžalovaný môže tieto vyhrážky uskutočniť.

V kontexte uvedeného potom krajský súd sumarizuje, že výpoveď poškodenej a svedkyne G. D. pri konfrontácii s nateraz zhromaždenými dôkazmi, oproti výpovedi obžalovaného svedka G., je realisticky vystavaná (v rozumnej miere pravdepodobnosti sa skutok mohol takto stať), tieto výpovede sú konzistentné, súvislé, vzájomne si nerozporujúce pri vyjadreniach k veci a neobsahujú zásadné znaky rozporov, resp. navzájom si odporujúcich tvrdení o hlavných črtách skutkového deja tak, ako ich opísali a ako sa preniesli do skutkovej vety napadnutého rozsudku, čo inak tiež znamená, že výpoveď poškodenej nie ako to namietal obžalovaný, len osamotená bez ďalších dôkazov, ktoré by ju mali dokonca spochybníť.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že obsah prezentovaných námietok obžalovaného nespochybnilo nijako závery prijaté súdom a odvolací súd na tieto závery súdu prvého stupňa odkazuje.

Z obsahu prezentovanej záverečnej reči obžalovaného prednesenej jeho obhajcom, na druhej strane, ani nijako nevyplýva, ako už bolo uvedené, aby obžalovaný poprel samotnú skutočnosť, že medzi ním a poškodenou došlo v uvedený deň k konfrontácii, no pod vplyvom alkoholických nápojov mal byť obžalovaný, ktorý sám nepopieral ich požitie počas dňa. Je na mieste tiež opäť pripomenúť, že už v minulosti sa mal obdobného konania voči poškodenej obžalovaný dopustiť, a pokiaľ ide o čas, kedy sa

mal stať skutok, išlo zjavne o čas (pred obedom), kedy je väčšina obyvateľov bytových domov v práci, resp. mimo bydliska, čo spochybňuje tvrdenie obžalovaného, že si tento konflikt musel predsa niekto zo susedov všimnúť.

Opierajúc sa o doposiaľ uvedené, okresný súd tak pri hodnotení vykonaných dôkazov, vo vzájomných súvislostiach, jednotlivo ako aj v celom ich súhrne postupoval v súlade so zásadami hodnotenia dôkazov, bez narušenia rovnováhy hodnotenia všetkých dôkazov, produkovaných ako v prospech tak aj v neprospech obžalovaného. Súd prihliadal na obranu obžalovaného, či skutočnosti ním tvrdené, sú podložené dôkazmi a či vzájomne korešpondujú, či ide o overiteľné tvrdenia, a predovšetkým, či sú spôsobilé spochybniť, či dokonca vyvrátiť tvrdenia obžaloby do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné na ich podklade obžalovaného uznať vinného zo spáchania žalovaného skutku.

Odvolací súd tak po preskúmaní veci, na základe uvedeného konštatuje, že súhrn vykonaných dôkazov preukazuje spáchanie skutku, usvedčuje zo spáchania tohto skutku obžalovaného. Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia primerane so všetkými tvrdeniami vysporiadal, a správne uzavrel, že z vykonaného dokazovania bez zrejmych pochybností vyplýva protiprávne konanie obžalovaného nasmerované proti poškodenej.

Hodnotiac preto vykonané dôkazy vo svojom súhrne aj krajský súd rovnako, ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že skutok, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, sa stal, je trestným činom tak, ako bol právne posúdený a ustálený v napadnutom rozsudku a správne zistenému skutkovému stavu tak zodpovedá správna právna kvalifikácia a posúdenie konania obžalovaného ako prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zákona a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, pretože bolo bez pochyb dokázané, že obžalovaný svojím konaním naplnil znaky skutkovej podstaty týchto trestných činov, keď - neoprávnene vnikol do obydľia iného a neoprávnene tam zotrval a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - násilím, a inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe.

Zohľadniac odvolacie námietky obžalovaného k uloženému trestu, odvolací súd konštatuje, že ani vo vzťahu k výroku o druhu a výmere trestu krajský súd nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k zmene rozhodnutia v prospech obžalovaného.

Odvolací súd konštatuje, že pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery okresný súd riadne prihliadol na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona a prihliadol tiež na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na samotnú osobu páchatel'a a jeho pomery, možnosti jeho nápravy, majúci na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatel'om protiprávnej činnosti tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby ten viedol riadny život, pričom súčasne odradí od páchania trestných činov; sa tým, že uložený trest má zároveň vyjadrovať morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Súd prihliadal tiež na § 34 ods. 3 Tr. zákona, v zmysle ktorého má trest postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Súd prvého stupňa správne uložil odsúdenému trest odňatia slobody na dolnej polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby – na 24 mesiacov, čo v tomto prípade postačuje na dosiahnutie účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zákona, pričom možno vysloviť, že zároveň ide o dostatočne odradzujúci trest pre obžalovaného, ktorý sa už v minulosti opakovane dopustil viacerých priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu; smerujúcich dokonca aj voči poškodenej a v neposlednom rade totožnej trestnej činnosti, kde je opäť potrebné pripomenúť, že súd ukladal trest, resp. určil jeho výmeru za dva úmyselné trestné činy, zo spáchania ktorých bol obžalovaný uznaný vinným.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd uložený nepodmienečný trest odňatia slobody považuje za primeraný, uložený v súlade so zákonom, ktorý plne zodpovedá zásadám ukladania trestov, odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaného, ako aj jeho osobu, pričom trest je primeraný a zodpovedajúci naplneniu individuálnej ako aj generálnej prevencie pre dosiahnutie účelu

trestu v zmysle § 34 Tr. zákona, a rovnako v súlade so zákonom potom okresný súd aj obžalovaného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona do ústavu s minimálnym stupňom stráženia z dôvodov v napadnutom rozsudku uvedených.

V súlade s vyššie uvedenými dôvodmi a právnymi úvahami preto krajský súd postupom podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.